mažai

kiek manęs čia beliko, iš tyko varvu tau į delnus,
tarsi užkratas snaigių, susirki manim ir nebūsiu,
aš šalčiausia vieta tavo kūne lyg pirmosios šalnos,
mano lūpos nudobtas žvėris, jo akiduobėj musės,

mano pirštai tik džiūstanti pieva, ugnies čia lig soties,
čia lyg stotys, kur superka kaulus ir tu tiktai mėsos – –
išgabeno mane jau seniai ten, kur draudžia šypsotis,
bet manęs dar įmanoma jausti truputį atvėsus – –

truputį pravėrus duris pilnaties – – už jų medžiai – –
ten nukaršusios tamsos, riksmai, sudraskytos kišenės,
pro kurias kapanojas šviesa greit pradingstanti skradžiai,
mano kūne žaibų kamuoliai, jų jau nieks neįžemins,

kiek manęs čia beliko, tik apkasas baltas tarp žodžių,
tiktai adatų sodas į kūno langelį kur daušis,
kad nesu nesvarbu – – nesvarbu net jei to neįrodžiau,
mano dangūs tušti. ir nuplikomi verdančiais paukščiais

tuštėjimai

vis sunkiau susipjaustyt į erdvę, nes traukiasi plotas,
ir tik tuštumos auga kaip sraigės ant lubų pelėsio,
vėjas kalba užuolaidom, balsas kandžių sukapotas,
čia kamaros vitražinės – dvasiai šarvot, tuoj paliesiu

savo merdintį kūną, kurs miegant atkosėja elnią,
nusilaužęs ragus jais bandysiu irkluoti į šiaurę,
ten suplaukia kanojom numirę ir mirt nusipelnę,
po vienatvę suvalgę ir jūrą nupiešę per žiaurią,

brenda tiesiai link švyturio, druskomis kepenis plauna,
vietoj plaštakų akmenys – daužti – rūke nepaklysti,
visos tuštumos kaupiasi dvasioj augindamos dauną,
čia pavogti vienatvės daugiau nesiskaito vagystė,

brendant nerimo vandeniu siekiamos lubos gyvybės,
dilgėlynai apeina plaučius, kas vienam būti liepė?
kambary lyja skrùzdėm, visus skruzdėlynus sutrypęs
pamatau iš blakstienų sukrautą vienatvę palėpėj

perteklius

per daug tėkmės,
tamsos, nakties juodų žiedų – –
iš pradurtų akių
ištrykšta sapno miglos,
mėsos krantus užtrenkęs
miegant išeinu,
išbarstęs lietų saujom
debesų lesykloms,
užmiršęs maldą
gelbstinčią trumpam nuo pikto
ir nuo manęs,
nuo augančių į žemę kojų,
nuo tos tamsos,
kuri ir be manęs įvyktų
(nakties šuneliai prietemos būdoj suloja)
per daug vandens,
medinio oro – –
kaip įkvėpti
nors pašiną šviesos
akies plaučiu užkaltu,

per daug srovės,
gelmės,
manęs sraunaus
                be liepto – –
per daug manęs
                balom išbėrusio asfaltą,
per daug tylos,
kurioj užvertos lūpų durys,
šviesos gentis išmirus
                žengt gelmėn netrukdo,
nors bėgu per kraštus
per daug savęs sukūręs,

aš tik vanduo,
kuris neatsispirs

nuo dugno